

Моніторинг розвитку інтернет-банкінгу в Україні дав змогу виокремити банки-лідери та визначити значну диференціацію у розвитку систем дистанційного банківського обслуговування роздрібних клієнтів.

Варто відмітити, що найбільший функціонал у Приватбанку, 37 опцій доступно в системі Інтернет-банкінгу Першого Українського Міжнародного Банку, 35 – в Альфа-Банку. Однією з найпопулярніших послуг до якої проявляють інтерес користувачі інтернет-банкінгу є можливість дистанційно оплачувати комунальні послуги. Більше 70% операцій – це грошові перекази, поповнення мобільних телефонів і оплата комунальних послуг.

Проте погоня за технологічними новинками може містити свої пастки. Адже інноваційна технологія може бути просто не сприйнята споживачами, а вкладені кошти не окупляться. Отже, необхідно, щоб банківська інновація була економічно доцільною для банку і корисна для клієнтів.

Список використаних джерел:

1. Кинг Бретт. Банк 3.0. Почему сегодня банк – это не то, куда вы ходите, а то, что вы делаете / Кинг Бретт [Пер. с англ. М. Мацковской]. – М : ЗАО «Олимп-Бизнес», 2016. – 520 с.
2. Шуба М.В. Світові тренди банківських інновацій / М.В. Шуба, А.О. Рудник // Електронне наукове фахове видання "Ефективна економіка". — №12. — 2015. — Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=4638>
3. Рошило В.І. Інновації в банківській сфері / В.І. Рошило // Аналітично-інформаційний журнал "Схід". Економічні науки. — 2017. — №2. — С. 15—20.

Волинець І. Г., к.е.н., доцент

Трохимчук О. В., студент

Східноєвропейський національний
університет ім. Лесі Українки, м. Луцьк, Україна

ГЕНЕЗИС ВИРОБНИЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Перехід на ринкові відносини висуває нові цілі щодо виробництва, розглядає його як виробництво, орієнтоване на споживача, що створює умови для випуску продукції, здатної протистояти конкурентам, як гнучке, здатне в будь-який момент часу перебудуватись на виробництво інших видів продукції при зміні попиту, як оптимальне, що функціонує з найменшими витратами. Це свідчить про багатоплановість завдань, що стоять перед організацією виробництва, вирішення яких дозволяє дати відповідь на питання, чим необхідно підприємству займатися, щоб успішно господарювати.

Кожний суб'єкт господарювання має свої специфічні завдання щодо організації виробництва і кожне з них визначає, як краще поєднати предмет і знаряддя праці, щоб перетворити предмет праці в продукт необхідних властивостей з найменшими витратами робочої сили і засобів виробництва.

Виробнича діяльність (виробничий процес) – основна ланка функціонування будь-якого промислового підприємства, що займається виготовленням готової продукції або товарів.

Дослідження виробництва стали активно проводитися в XVIII ст. у зв'язку зі становленням і розвитком капіталістичного способу виробництва. Машинне виробництво призвело до заміни спеціалізованої трудової діяльності мануфактурного робітника діями потужних високовиробничих механізмів. Весь процес був розділений на складові фази. Відкрилися широкі можливості для технологічного застосування науки, розвитку прикладних досліджень, пов'язаних з матеріальним виробництвом. Велике машинне виробництво зажадало злагодженої дії всіх ланок, встановлення та суворого дотримання певних норм і пропорцій між усіма сторонами виробництва. Виникли також проблеми, як забезпечення пропорційності числа робітників і машин, їх продуктивності та темпів роботи. З'явилися різноманітні завдання управління виробництвом, починаючи від технічної підготовки виробництва, конструювання намічених до виробництва виробів, проектування технологічних процесів та ін. Це створило необхідність у забезпеченні узгодженості та злагодженості різних робіт.

У міру зростання масштабів виробництва, ускладнення його структури та обсягу, розвитку спеціалізації і кооперування, поглиблення поділу праці розширювалися завдання управління виробництвом. При цьому мова не йде тільки про інженерно-технічне керівництво виробництвом. Функція управління виробництвом значно ширша і пов'язана із забезпеченням складного комплексу організаційних, економічних, соціальних проблем. Без цього неможливе нормальне функціонування виробництва. Об'єктивна необхідність функції управління зростала в міру вдосконалення засобів праці.

Новий зміст і широкі масштаби управлінська діяльність набула в умовах монополізованого капіталізму. Для цього періоду характерні зростання апарату управління і суттєва зміна його функцій. Форми управлінської діяльності стали надзвичайно різноманітні. Для забезпечення функціонування складної ієрархічної системи управління необхідна величезна кількість внутрішньої і зовнішньої інформації. Ця інформація накопичувалася в різних ланках і відділеннях управлінської системи. Збільшився обсяг робіт, пов'язаних з отриманням, зберіганням, оформленням, обробкою інформації. Це призвело до зростання чисельності управлінського персоналу.

В апараті управління виникли спеціалізовані підрозділи, що виконують різні функції: технічної підготовки і вдосконалення виробництва; управління персоналом та організації праці; оперативного управління і контролю виробництва; ремонту та обслуговування обладнання; матеріально-складського та транспортного господарства; збуту продукції; бухгалтерії та фінансів та ін.

Поступово на капіталістичних підприємствах стали завойовувати позиції науково-технічний та інженерний підхід до організації управління виробництвом та іншими сферами діяльності капіталістичного підприємства. Це сприяло появі нової галузі прикладних промислових знань.

Першим науковцем, який почав досліджувати процес виробництва, був Ф. Тейлор. Зокрема, свою увагу він приділив проблемам впровадження техніки і технології у виробництво, висунув ряд пропозицій та ідей, що стали основоположними у розвитку суспільного виробництва.

Для досягнення основної мети діяльності підприємства – збільшення продуктивності праці – вчений розробив пропозиції, що спрямовувалися на ефективне використання праці робітників та засобів виробництва; введення суворого контролю за використанням матеріалів та інструментів; стандартизацію робочих операцій; точний облік робочого часу; дослідження трудових операцій шляхом розкладання їх на складові елементи і хронометражу, встановлення контролю за кожною операцією [1].

Дослідження Ф. Тейлора спрямовувалися на розвиток системи стосунків «робітник-управлінець», що забезпечувала більший обсяг випуску продукції, нижчу її собівартість, вищу заробітну плату та гармонію у стосунках керівного апарату і робітників.

У результаті своїх досліджень Ф. Тейлор обґрунтував необхідність поділу праці безпосередньо у сфері управління; виділив функцію планування як самостійну; запропонував заздалегідь планувати методи роботи і виробничу діяльність підприємства в цілому. У дослідженнях вченого міститься розробка різних систем відрядної оплати праці відповідно до науково обґрунтованих методів нормування праці [1].

Послідовником Ф. Тейлора був і Г. Гант, до науково-практичного доробку якого відносять:

- впровадження акордно-преміальної системи оплати праці, якою доповнив відрядну оплату праці, запропоновано Ф. Тейлором;
- графічне щоденне співставлення фактично виконаних обсягів роботи з плановими показниками («графік Ганта»);
- запровадження в організацію виробництва нормативів часу;
- створення планового відділу у виробничих організаціях;
- встановлення контролю за витратами і запасами виробництва [2].

Ще одним вченим, який зробив великий внесок у розвиток виробництва, став американський вчений Г. Емерсон. Він досліджував проблеми раціональної організації праці робітників та досягнення максимальної ефективності продуктивності праці. Г. Емерсоном сформульовано дванадцять принципів продуктивності:

1. Чітко сформульовані ідеали і поставлені цілі.
2. Здоровий глузд.
3. Компетентна консультація.
4. Дисципліна.
5. Справедливе ставлення до персоналу.
6. Швидкий, надійний, точний і постійний облік.
7. Диспетчерування.
8. Норми і розклади.
9. Нормалізація умов.
10. Нормування операцій.
11. Писані стандартні інструкції.
12. Винагорода за продуктивність [3].

Відповідно, виробничу діяльність можна визначити як сукупність цілеспрямованих процесів, які обумовлені технологією виробництва продукції та здійснюються людьми, у результаті яких предмети праці перетворюються в готову продукцію, змінюючи при цьому свій склад, стан, форму та отримуючи нові властивості.

Список використаних джерел:

1. Тейлор Ф. У. Принципы научного менеджмента [пер. с англ. А. И. Зака ; под ред. и с предисл. Е. А. Кочерина]. М. : Журнал “Контроллинг”, 1991. 104 с.
2. Шелдрейк Дж. Теория менеджмента : от тейлоризма до японизации / Пер. с англ. Под ред. В. А. Спивака. СПб : Питер, 2001. С. 63.
3. Эмерсон Г. Двенадцать принципов производительности [пер. с англ. (перевод с издания 1931 года)]. М. : Экономика, 1972. 223 с.

Волобуєв М.І., к.м.н., доцент

Деркач Я.Л., студентка 5к

Київський національний торговельно-економічний університет

м. Київ, Україна

КОРПОРАТИВНА СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Одним з найважливіших на сьогодні векторів розвитку України є прагнення до інтеграції в сучасну європейську економічну систему. Для того, щоб мати можливість стати в один ряд з розвиненими європейськими державами Україні необхідно втілити в життя велику низку законодавчих ініціатив та впровадити їх на високому рівні. При цьому перед нашою державою постає питання дотримання тих обов'язкових вимог, що ставляться в європейських державах (та й в інших розвинених державах світу) перед підприємствами для того, щоб вони мали можливість визначати себе як сучасні та передові. При цьому мова йде, в першу чергу, не стільки про впровадження в діяльність підприємства сучасної техніки та технології. Одним з найважливіших векторів розвитку сучасного підприємства на світовому ринку є впровадження в практику принципів корпоративної соціальної відповідальності.

Питанням впровадження та впливу на діяльність підприємства корпоративної соціальної відповідальності вивчали такі відомі та визнані теоретики та практики менеджменту, як Колот А.М., Сардак С.Е., Керолл А., Гасленко К.С., Мескон М., Колот А.М., Сардак С.Е., Керолл А., Гасленко К.С., Мескон М., Харламова А.О., Іванова Т.В. та багато інших. В своїх дослідженнях науковцями приділяється суттєва увага тим перевагам, що отримує підприємство від впровадження корпоративної соціальної відповідальності.

Такими перевагами для підприємства стають [1, 2, 4, 6]:

- Удосконалення процесів управління на підприємстві
- Покращення іміджу підприємства на ринку
- Покращення життєздатності підприємства